

Sygnatura akt VIII C 1107/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 4.161,87 zł (cztery tysiące sto sześćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 1.904,77 zł (jeden tysiąc dziewięćset cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powódki D. K. z uiszczonej przez powódkę w dniu 17 grudnia 2019 roku zaliczki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 23,04 zł (dwadzieścia trzy złote cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 104,96 zł (sto cztery złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, z czego kwotę 38,06 zł (trzydzieści osiem złotych sześć groszy) z zaliczki uiszczonej przez pozwanego w dniu 3 września 2019 roku;
6. nakazuje zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powódki D. K. kwotę 276,96 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet biegłego sądowego.

Sygn. akt VIII C 1107/19

UZASADNIENIE

Powódka D. K., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła dnia 1 czerwca 2019 roku pozew żądając zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5.100 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 maja 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi roszczenie powstałe na skutek wypadku

drogowego z dnia 8 kwietnia 2019 roku, w którym uległ uszkodzeniu należący do niej pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. Ubezpieczyciel wyliczył koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 7.613,54 złotych. Natomiast według powódka wartość koszty to kwota 15.589,72 zł.

(pozew, k. 5-7)

W odpowiedzi na pozew, pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego, nie uznał powództwa i wniósł o oddalenie w całości pozwu oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż powód nie przedstawił w pozwie żadnych dowodów na okoliczność faktycznie poniesionych kosztów naprawy samochodu.

(odpowiedź na pozew, k. 37-42)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(okoliczności bezsporne)

Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 17 kwietnia 2019 roku, ustalił wysokość należnego odszkodowania na kwotę 7.613,54 złotych. Powyższa kwota została powódce wypłacona

(okoliczności bezsporne, informacja o ustalonej kwocie odszkodowania k. 13)

D. K. zakwestionowała dokonaną przez pozwanego wycenę i pismem z dnia 24 maja 2019 roku doręczonym tego samego dnia, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.976,18 zł tytułem dalszego odszkodowania w terminie 7 dni od otrzymania tego pisma, która stanowi różnicę pomiędzy kwotą faktycznej szkody, a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela.

(okoliczności bezsporne; wezwanie do zapłaty, k. 20)

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) z użyciem części nowych i oryginalnych z logo producenta pozwalający przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody, wynosi 15.177,71 złotych brutto. Koszt identycznej naprawy przy zastosowaniu części oryginalnych wszystkich producentów wynosi 14.455,19 zł. Natomiast koszt naprawy z dopuszczeniem wszystkich części alternatywnych wg reguły najlepsza cena po sprawdzeniu ich dostępności i dopasowania do auta wynosi 11.775,41 zł.. Wykonanie naprawy przedmiotowego pojazdu z użyciem części alternatywnych nie spowoduje dla niego żadnych negatywnych następstw. Natomiast wykonanie naprawy według kosztorysu ubezpieczyciela nie było możliwe.

(opinia biegłego sądowego k. 70-119, opinia uzupełniająca k. 138-142, 168-170)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz opinii biegłego, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron, a także w oparciu o wiarygodne zeznania strony powodowej – S. K..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części, co do kwoty 4.161,87 zł i w takiej części zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego o umowie ubezpieczenia (art. 805 i n. k.c.) i o zobowiązaniach (art. 353 i n. k.c.), jak również przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 roku, nr 124, poz. 1152 z póź. zm.).

Bezspornym między stronami był fakt zaistnienia szkody w postaci uszkodzenia pojazdu będącego własnością powoda na skutek zdarzenia drogowego zaistniałego z winy osoby ubezpieczonej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Przedmiotem sporu nie była również objęta wypłata na rzecz powódki kwota 7.613,54złoty.

Zasadniczy spór w sprawie dotyczył ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a co z tym związane wysokości należnego powódce odszkodowania.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony.

Zaś jak wynika z przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. 2003 roku, nr 124, poz. 1152 z póź. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ustawy). Odszkodowanie to ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody), najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego, a to art. 436, art. 361 i art. 363 § 2 k.c.

Reguła wyrażona w art. 361 § 2 k.c. stanowi, iż naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Zaś w myśl art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, iż w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Zatem wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, że powołany przepis art. 361 § 2 k.c. zawiera zasadę pełnego odszkodowania wskazując, iż naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku. Tym samym w przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim

rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, wyrok z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, iż decydujące znaczenie przy określeniu zasadności roszczenia powoda ma, jak już wcześniej zaznaczono, określenie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego sporządzonej na zlecenie Sądu, koszt naprawy należącego do powódki samochodu przy użyciu części zamiennych alternatywnych będzie wystarczające do przywrócenia tego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, uwzględniając przede wszystkim wiek pojazdu i jego stan. Ten koszt biegły oszacował na kwotę 11.775,41 zł brutto. Jak wskazano wyżej, Sąd ocenił przedmiotową opinię sądową jako wiarygodną i zasługującą na uwzględnienie tym bardziej, iż biegły odpowiedział na wszelkie zarzuty pełnomocników stron wydając wyczerpujące opinie uzupełniające.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie rzeczy nowych. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerwaniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Tym samym, w ocenie Sądu, koszty naprawy należącego do powódki samochodu, a w efekcie wysokość należnego odszkodowania winny wynosić 11.775,41 złotych. Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż kwota wypłacona przez pozwanego nie mogła doprowadzić do pełnego naprawienia samochodu powódki.

Skoro pozwany wypłacił powódce kwotę 7.613,54 złotych, to niedopłata wynosi 4.161,87 złotych.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Wymagalność roszczenia została przez Sąd ustalona na dzień 1 czerwca 2019 roku. Wezwaniem do zapłaty z dnia 24 maja 2019 roku doręczonym pozwanemu tego samego dnia powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7.976,18 zł w terminie 7 dni. Termin ten uoływał, zatem w dniu 31 maja 2019 roku. Od dnia 1 czerwca 2019 roku pozwany opóźnił się w spełnieniu skonkretyzowanego świadczenia. Wymaga bowiem podkreślenia, iż powódka wcześniej zgłaszając szkodę nie określiła wysokości swojego żądania, wobec powyższego przyjęcie daty 14 maja 2019 roku za początek biegu terminu wymagalności roszczenia, nie było zasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w części i zasądził od pozwanego na rzecz powódki 4.161,87 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wyrażającego zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się: opłata od pozwu w wysokości 255 złotych, koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 1800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł i 800 zł z tytułu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Strona pozwana poniosła zaś następujące koszty: 1800 zł

wynagrodzenie pełn. z wyboru, 17 zł opłata od pełnomocnictwa i 761,94 zł zaliczka na wynagrodzenie biegłego. Łącznie była to kwota 2578,94 zł. Łącznie strony poniosły koszty w wysokości 5.467,94 zł. Pozwana przegrała proces w 82%, a zatem powinna ona zwrócić powódce kwotę 1.904,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w części (5.467,94 zł x 82% - 2578,94zł).

Powyższą kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda.

W związku z tym, iż nie zostały rozliczone koszty sądowe poniesione przez Skarb Państwa w wysokości 128 zł, uwzględniając stopień przegranej każdej z estron, Sad nakazał pobrać od powódki kwotę 23,04 zł , zaś od pozwanego 104,96 zł. Tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając na względzie fakt, iż powódka uiściła 800 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego na rachunek Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, z której Sąd wypłacił 523,04zł. pozostałą kwotę 276,96 zł Sąd nakazał zwrócić ze środków Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powódki.